

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΙΟΥΛΙΑ ΝΤΕ ΛΕΣΠΙΝΑΣ

Τόν 18ον αιώνα, ξησες στη Γαλλία μία γυναίκα για την όποιαν ό έρωσ δέν υπήρξε μιά εύχαριστήσιν μών αισθήσεων μόνον, όπωσ για τούς περισσότερους συγχρόνους της, αλλά ένα αισθήμα εις τό όποιον έδινε όλον τό νοϋ και την ψυχή της, όλη της την ύπαρξη.

Η Ιουλία, παιδι ενός κρηφού έρωτος, γεννήθηκε στην Λυών, τό 1732. Η μητέρα της, ή όποια ήτο κόρησσα, για να κρύψη τό έρωτικό της παράπτωμα έδωκε την Ιουλία σ' ένα άνδρόγυνο αγαθών έμπόρων, τού Λεσπινά, όι όποιοι την υιοθέτησαν. Όταν μεγάλωσε όμως ή μητέρα της την έπληξε από τούς θετούς της γονείς και την έβαλε σ' ένα μοναστήρι, όπου την άφηκε όσο περισσότερο μπόρεσε. Κατόπιν, μετά τόν θάνατον του άνδρός της, την άπεσυρε από τό μοναστήρι και την εκράτησεν, παρά την θέλησιν τών νομίμων παιδιών της, κοντά της. Ως τόσο στο σπίτι της μητέρας της ή Ιουλία ήταν σάν μιά ψυχοκόρη, σά μιά όρφανή, που την είχαν περιμαζέψει από οίκο, και όταν άπέθανε ή κόρησσα, τά παιδιά της έσφετερισήσαν την μικρή κληρονομία που της είχαν αφήσει ή μητέρα της πεθαίνοντασ. Μετά τό άτύχημά της αυτό, τό μεγαλύτερο της ζωής της, έπληξε την Ιουλία από οίκο στο σπίτι της, μιά από τίς κόρες της μητέρας της, κόρησσα, ή όποια όμως την θεωρούσε σάν ξένη και την χρησιμοποίησε για δασκάλα τών παιδιών της. Στής αδελφής της δέν έμεινε πολύν καιρό ή Ιουλία. Μιά γρηά τυφλή άριστοκράτριάσσα, ή μαρκησία ντέ Ντεφάν, που είχε άκούσει να γίνεται λόγος για τό πνευμία και την μόρφωση της, την έπληξε στο σπίτι της για να της κρατήι συντροφιά. Στής μαρκησίας έμεινε δέκα δολόκληρα χρόνια ή Λεσπινάσ. 'Αλλ' ούτε και μ' αυτήν υπήρξε εύτυχής, διότι ή συντροφιά που της κρατούσε ήταν ένα είδος σκλαβιάσ.

Ήταν ύποχρεωμένη να κίνη σαν την μαρκησία τη νύχτα — μέρα, και τη μέρα—νύχτα. Η μαρκησία υπέφερε από άυτία και ή Ιουλία ώρες δολόκληρες καθότιτα δίπλα —στο κρεβάτι της και της έδιάβαζε διάφορα πράγματα ώσ που ν' άποκοιμηθήι.

Οι άγρυπνίες αυτές έξασθένισαν τό φρυσι λεπτό στήθος της, και ή έξασθένισα αυτή της έμεινε ώσ τό τέλος της ζωής της. Η Ιουλία, για ν' άνακληρώση τον χαμένο νυκτερινό ύπνο κοιμάτανε τη μέρα, ώσ τίς πέντε τό άπόγευμα. Στίς πέντε ξυπνούσε, μιά ώρα πριν άπ' την μαρκησία, και δεχότανε διαφόρους λογίους και καλλιτέχνας, που έσούχναζαν στο σπίτι της μαρκησίας και ήσαν συγχρόνους και προσωπικοί φίλοι της Λεσπινάσ. Οι στιγμές που περνούσε ή Ιουλία μ' τούς μορφωμένους και λεπτούς αυτούς άνθρώπους ήταν οι μόνες εύχαριστές γι' αυτήν στιγμές, οι μόνες όπου έννοιωθε κάποια έλευθερία. 'Αλλ' ή εύτυχία της δέν εκράτησε καιρό. Όταν ή μαρκησία έμαθε ότι ή Λεσπινάσ έδέχτο κρυφά στο δωμάτιό της τούς φίλους της και ότι τόσο εύχαριστιότανε μαζί της εκείνοι ώστε άγούσαν καμιά φορά να πάνε να την ίδουν αυτήν, έγινε έξω φρενών άπ' την ήλεια της, και έδωισε την Ιουλία λεγοντασ ότι δέν ήθελε πιά να θρέψη τέτοιο φειδι στον κόρφο της.

Η Ιουλία όμως είχε πιστούς και άφοσιωμένους φίλους, οι όποιοι δέν την εγκατέλειπαν. Έκτός τούτου οι καλοί της τρόποι και ή μόρφωσίς της είχαν κατακτήσει όλη την καλή παριανή κοινωνία, ή όποια της άνοιξε φαρδία πλατεία τά σαλόνια της. Ήταν σ' όλους συμπαθήσ για τ' άτυχημά της και για την άδικία που της είχε κάνει ή μαρκησία ντέ Ντεφάν. Σε λίγο άνοιξε σαλόνι και ή Ιουλία όπου εσύχναζαν οι διασημότεροι άνδρες της εποχής εκείνης, και όπου έγγουριστήσε κατόπιν με δύο από τούς πειδ λατρευτούς της φίλους.

Έρωτα ώς την εποχή αυτή δέν είχε άκόμη αισθανθή ή Ιουλία. Είνε άλήθεια ότι ένας φιλόσοφος, ό Ντ' Άλαμπέρ, ό όποιος την αγαπούσε τρελλά μέχρι του σημείου να τσακωθή έξ αιτίας της με την παληά του φίλη, την μαρκησία ντέ Ντεφάν, είχε κινήσει τό ένδοξο φρόν για την συμπάθειά της, τίποτε όμως παραπάνω δέν είχε νοιώσει γι' αυτόν ή Ιουλία. Ήταν λερήφανη που την αγαπούσε ένας τούσον ένδοξος άνθρωπος, περήφανη που ήταν δολοκληρωτικά άφοσιωμένος σ' αυτήν από αγάπη όμως και μάλιστα άπ' την μεγάλη αγάπη που αισθανόταν γι' αυτήν ό Ντ' Άλαμπέρ, ή Ιουλία ούτε ιδέα καν είχε. Αλλά ή ψυχή ή, ή άδιάφορη έως τότε αυτή γυναίκα, σά σαράνια της χρόνια, ερωτεύεται τρελλά. Συνέβη και στην περιπτώσι αυτή ή άιώνια ιστορία που την έτραγουδούσε τόσο ώφρατα σ' ένα μελαγχολικό του ποιήμα, ό Χάινε : « Ένας άντρασ αγαπά μιά γυναίκα που δέν τον αγαπά και ή όποια αγαπά έναν άλλον ό όποιος δέν την αγαπά. Πρόκειται για μιά ιστορία παληά και πάντα νέα που συντρίβει την καρδιά όσων την ζούν ».

Ό άνδρασ που είχε έμπνευσει έναν τούσον παράφορο έρωτα στην Ιουλία είταν ό κόμησ Μορά, κατά δέκα χρόνια νεώτερός της, γυιός του πρέσβεδς της Ισπανιάσ στο Παρίσι.

Μόλις σ' πρωτοείδα, του έγραψε άγρότερα ή Ιουλία, κατάλαβα εύθύς ότι θά σ' αγαπούσα τρελλά, δέν ήτο δυνατόν να μη γίνω φίλη σου ».

Ό νεαρός Ισπανός άριστοκράτης δέν άνταποκρίθηκε κατ' άρχάς στον έρωτα της Ιουλιάσ, κατόπιν όμως την αγάπησε κι' αυτόσ.

Την αγάπησε τόσο όστε οι γονείς του άναγκάστηκαν να του γράψουν να επιστρέψει στην Ισπανία. Σήν Γ' Ισπανία έμεινε λίγο καιρό ό Μορά. Συμπεριληφθείσ κατόπιν εις μίαν έκτακτον άποστολήν στάσ Ίνδίασ, έμεινε εκεί άρκετό καιρό και στόν γυρισμό άπέθανε από κακοήθειεσ πυρετούσ. Σ' όλο τό διάστημα της άπουσίας του ή Ιουλία του έγραψε τά φλογερότερα έρωτικά γράμματα :

« Έπέρασ, του γράφει, τη νύχτα κλαίοντασ, και όδτε μιά στιγμή ή γλυκειά σου εικόνα δέν έφηνε άπ' τόν νοϋ μου... » Ό Μορά άργεί να της γράψη, και τότε ή Ιουλία, τρελλή από άνησυχία, ξεσπά σε πικρότατα παραύκνα : « Αγάπησ! ξέρισε λοιπόν τι είνε φόβοι σάν τούς δικούς μου. Ως την Τετάρτη θά βροιάκομαι σέ μιά φοικητή άβεβαιότητα και όμως θά είμαι ύποχρεωμένη να ζώ ! Ναι, δέν μπορεί να πεθάνη καείνησ όταν αγαπά και όμως είνε φρικώδες να ζή. Τόν θάνατο δινά ή ψυχή μου και όμως με όλη τη δύναμή μου κρατείμαι στη ζωή. Ό λυπήσου με ! Άλλού πάλιν του γράφει : « Τό κακό που μου κάνεις μου είνε χίλιεσ φορές γλυκύτερο άπ' όλεσ τίς εύτυχίες της ζωής ! Καί ύστερα άπ' όλη αυτή την αγάπη, και ενώ τόν έξορκίζεις στο όνομα του έρωτός των, να μη κίνη τρέλλεσ, να κοιμάται, ν' άναπαύεται, και για να έπιταχώνη τόν γυρισμό του να μην εκτίθεται σε κινδύνους που μπορούσαν για πάντα να τέν ματαιώσουν. Ενώ τόν πζυμιέμαι άπ' μέρα σε ήμέρα, αίφνης λαμβάνει τό τρομερό αυτό γράμμα : « Αγάπη μου, ενώ επρόκειτο να σέ ξαναειδώ κακή μοίρα έφθόνησε την εύτυχία μου. Ήταν γραφτό μου να πεθάνω. Τί μοίρα άπαίσια !. Μά δέν ξεχνώ πώσ μ' αγαπήσες και αυτό είνε, μέσ στην άγωνία μου, ή μόνη μου παρηγορία.. Πεθαίνω για σένα Ιουλία!... »

Ό θάνατος του Ισπανού έρωσού της έβύθισε σε μεγάλη άπελπισία την Ιουλία. 'Αλλ' όχι μιά πολύν καιρό. Ύστερα από μερικούς μήνεσ αγάπησε με την ίδια τρελλή αγάπη που είχε αγαπήσει τόν Μορά, έναν γάλλο συνταγματάρχη, τόν κόμητα ντέ Γκιμπέρ. Ό κόμησ άφοσιωμένος στη γυναίκα του, έγινε φίλος της Ιουλιάσ, αλλά χωρίς ν' άνταποκριθήι και στο αισθημά της. Καί όμως ή δυστυχισμένη ή Ιουλία πόσο τόν αγαπούσε ! Κάποτε που είχε τρείς μήνεσ να τόν ιδή και τόν είδε κάπου έξαφνα, του έγραψε : « Μιά γλυκειά, μιά άμειρίσπητη γλυκειά άνατριχίλα, μ' έπιασε, άπ' τά ιόδια ώσ την κορφή, όταν σέ είδα έξαφνα μπροστά μου. Θεέ μου, τούση ήταν ή ταραχή μου, που δέν καταλάβαινα ούτε τι έλεγα, ούτε τι μου έλεγαν ! »

Άργότερα όταν ή Ιουλία άρρώστησε και βροικόταν φθισική στο κρεβάτι του ξεναγοφει : « Εύχαριστώ τόν Θεό για την συμφορά που με πλήηξε και από την όποίαν πεθάνω άπόυ χάριεσ σ' αυτήν γίνομαι πιδ ενδοσητη και ριούθω καλλίτερα την εύτυχία μου. Είσιαι ή μόνη μου χαρά, γλυκέ μου ! Νοιώθω ότι δε θά γίνω καλά. Έχω πυρετό και βήχω αδάκοπα... » Λίγεσ μέρεσ άργότερα, του στέλνει την ύστατή αυτή κραυγή του έρωτός της : « Χαίρεσ φίλε μου, άν γινόταν τό θάμμα και ξαναζούσα, σέ σένα πάλιν θάδινα όλη μου τη ζωή ! αλλά δέν θ' άναστηθώ ».

Και ό Ντ' Άλαμπέρ, ό ποτός, ό άφοσιωμένος Ντ' Άλαμπέρ τι γινύτανε σ' αυτό τό άναμεταξύ, τί έκαμνε βλέποντασ τόσο άδιάφορη την καρδιά της αγαπημένης του γι' αυτόν. Δυστυχισμένος άνθρωπος ! Την φιλοσοφία την είχε έντελωσ παρατήρει και χάνοντασ κάθε άξιοπρέπεια έφθασε στο σημείο να πηγαίνη ό ίδιος στην Ιουλία τά γράμματα που της έστειλε ό Μορά, χαρούμενος όταν ήταν εύτυχής εκείνη και θλιμμένος όταν υπέφερε ! Ό χεμώνας του 1775 — 1776, ένας χεμώνας έξαιρετικά βαρύς, επεδείνωσε την κατάστασι της Ιουλιάσ. Η άρρωστη άναγκαζόταν να μένη διαρκώς στο σπίτι της. Συντροφιά της κρατούσε ό Ντ' Άλαμπέρ, και ό Γκιμπέρ, ό όποιος πήγαινε και την έβλεπε πρωί και βράδυ. Όταν προαισθανόθηκε τό θάνατό της ζήτησε να μεταλάβη, ό θεός όμως έρωσ δέν την έκανε να λησμονήση τόν άνθρώπινο. Για στεργή φορά, με μιά ύστατή προσπάθεια, ζήτησε χαρτί και μελάνι, και με χέρι που έρεμε, έγράψε τίς λέξεισ αυτές για τόν αγαπημένο της : « Σ' αγαπώ ! Η αγάπη που σού'ω ναρκώκοι τον πόνο μου... Σβώνω. Χαίρεσ ! » Την τελευταία όμως στιγμή άπόυ σκέφθηκε εκείνον τόν αγαπούσε, σκέφθηκε και εκείνον που την αγαπούσε τόσο καιρό, και που θάπέθανε από την λύπη του, μετά τόν θάνατό της. Φωνάζει τόν ντ' Άλαμπέρ να πάη σιμά της, πολύ σιμά της. Ύστερα του λέγει, του ψιθυρίζει μάλλον, ταπεινά εύχαριστίασ για τίς καλοσύνεσ, για την μακρά του άφοσίωση, ζητεί να την συγχώρησι για την άγνωμοσύνη της. Κάτι άκόμη πάει να του πη. Οά τού όμολογήσει λοιπόν τό μυστικό της ! Ό Ντ' Άλαμπέρ που αισθάνεται τό μυστικό της υπάρεξωσ αυτής, την όποιαν δέν είχε ποτέ έννοιησι, ν' άνεβρίνη σά χείλη της έτοιμοθανάτου, σκύβει ν' άκούση... Τού άκούσ όμως... Η Ιουλία λιποθυμά. Έν τω μεταξύ νυχτώνει. Η έτοιμοθανάτη συνέρχεται, άνοίγει τά μάτια της και λέγει : « Ζώ άκόμη ! » Ήταν τά τελευταία της λόγια. Λίγεσ μέρεσ μετά τόν θάνατό της, ό ντ' Άλαμπέρ, έκτελεστής της διαθήκης της, άνοιξε έναν φακέλο που του είχε ιδιαιτέρως έμπιστευθεί. Διαβάζει και τί βλέπει ! Τά χειρόγραφα που του είχε έμπιστευθεί με τόση στοργή ή Ιουλία, ήταν ή άλληλογραφία της με τόν άνθρώπο που έλάτρευε, τόν Γκιμπέρ !..

Κλέων Παράσχοσ

